N°. 37. **1835.**

DONDERDAG DEN 29sten OCTOBER.

SURINAAMSCHE COURANT.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 26 October* 1835.

(39433) Alzoo WALTHER CHRISTIAAN KENNEDIJ, eigenaar van de Plantaadje *Brouwerslust*, gelegen binnen deze Kolonie, zich bij rekeste aan den Gouverneur Generaal heeft geadresseerd, met verzoek om den Slaaf HEINTJE, van gemelde Plantaadje af- en op zijn privé naam te mogen doen overschrijven.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *veertien* dagen, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, door den Gouverneur Generaal zoodanig worden gedisponeerd, als bevonden zal worden te behooren.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 27 October* 1835.

Alzoo de navolgende Personen zich bij rekesten aan den Gouverneur Generaal hebben geadresseerd, met verzoek om *Brieven van Manumissie* voor de na te meldene Slaven, te weten:

ANATJE van HUBNER, voor den Slaaf PRIMO; haar in eigendom toebehoorende.

JAN WILLEM FUCHS, als Gemagtigde van F. F. J. BOTHE, voor de Slavin MIETJE; aan zijnen principaal nomine uxoris toebehoorende.

JOHAN FRIEDRICH BETTEN, voor de Slaven FENUSIE en MARIA; hem in eigendom toebehoorende.

JOHANN HEINRICH HORSTMAN, voor de Slavin ALBERTINA; hem in eigendom toebehoorende.

SALOMON HIJMAN BOAS, als Straatvoogd over- en voor den Slaaf CHARLES.

Zoo is het, dat de Gouverneur Generaal goedgevonden heeft, alvorens hierop te disponeren, op te roepen alle degenen, welke vermeenen mogten eenige redenen te hebben, zich hiertegen te verzetten, om binnen den tijd van *drie* weken, na de dagteekening dezer, van hun vermeend regt of pretentie ter Gouvernements Secretarij aanteekening te doen; zullende na verloop van dien tijd, de verzochte *Brieven van Manumissie* verleend worden.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

GOUVERNEMENTS SECRETARIJ.

PARAMARIBO, *den 26 October* 1835.

(39436) Bij resolutie van Zijne Excellentie den Gouverneur Generaal der Nederlandsche West-Indische Bezittingen, van den 24sten dezer maand, n°. 1168/1061, aan de gemelde ELISABETH ADRIANA OSSENDRECHT, toegestaan zijnde, om zich in het vervolg te mogen noemen en teekenen ELISABETH ADRIANA VEENENDAAL; zoo wordt zulks bij deze ter kennisse van de daarbij belanghebbenden gebragt.

De Gouvernements Secretaris,
G. A. VAN DER MEE.

BUITENLANDSCHE BERIGTEN.

NEDERLANDEN.

BREDA, den 20 Augustus.

In de Belgische bladen van den 12 dezer, leest men het volgende:

Onze Minister van Justitie, de Heer *Ernst*, heeft, in de zitting van de kamer van vertegenwoordigers, een nieuw ontwerp van wet voorgedragen, wegens de vreemdelingen, die zich in Belgie mogten willen vestigen. Blijkbaar heeft dit ontwerp ten doel, om de Belgische gezagvoerders voor de verwijten te vrijwaren, welke men hun, wegens de uitdrijving van vreemdelingen op eigen gezag, en nog onlangs wegens die der uit Frankrijk gevlugte staatsmisdadigers, heeft toegevoegd. Het artikel der Belgische grondwet waarbij aan de in Belgie gevestigde vreemdelingen, behoudens de bij de wet te maken uitzonderingen, dezelfde bescherming als aan de inboorlingen wordt toegezegd, ondergaat door de thans voorgestelde wetsbepaling, eene groote beperking, die te opmerkelijker is, als men zich herinnert, wat vroeger over dit onderwerp, ter gelegenheid van het gebeurde met *Fontan*, in Belgie gezegd en geschreven is.

De door den Minister *Ernst* voorgestelde wet luidt woordelijk aldus:

»Art. 1. Elk in Belgie gevestigd vreemdeling, die door zijn gedrag de openbare rust bedreigt, kan door de regering gedwongen worden, om zich uit eene plaats te verwijderen, om eene bepaalde plaats te gaan bewonen, of zelfs om het koningrijk te verlaten.

»Art. 2. De bepalingen van het vorige artikel kunnen niet toepasselijk worden gemaakt op de vreemdelingen, die zich in de navolgende gevallen bevinden, mits de natie, waartoe zij behooren, met Belgie in vrede is, namelijk: 1°. Op eenen vreemdeling, die de magtiging heeft erlang, om zijn domicilie in het Koningrijk te vestigen, 2°. Op eenen vreemdeling, die, met eene Belgische vrouw gehuwd zijnde, kinderen heeft, welke, gedurende zijn verblijf in Belgie, aldaar geboren zijn; 3°. op eenen vreemdeling, die met het ijzeren kruis is begiftigd.

»Art. 3. Het Koninklijk besluit, dat uit kracht van artikel 1 wordt uitgevaardigd, zal door eenen deurwaarder aan den daarin betrokken vreemdeling worden beteekend. Aan zulk eenen vreemdeling zal een uitstel van ten minste eenen vrijen dag worden toegestaan.

»Art. 4. De vreemdeling, die de aanzegging tot het verlaten van het Koningrijk heeft ontvangen, zal moeten opgeven, over welke grensplaats hij vertrekken zal. Hij zal eene reiskaart ontvangen, waarbij de door hem te nemen wegen de tijd van zijn verblijf in elke plaats, door welke hij komt, is aangewezen. In geval hij eene dezer beschikkingen overtreedt, zal hij door de gendarmerie tot buiten het koningrijk worden geleid.«

Bij het voordragen dezer wet heeft de Minister gezegd, dat de vreemdeling, die zich, om staatkundige redenen, wegens handels-belangen of uit andere oorzaken, naar Belgie begeven heeft, daarvan niets te vreezen zou hebben, zoo lang hij slechts voor de openbare rust niet gevaarlijk werd. Maar zulk een vreemdeling kon zich zijn verblijf in Belgie ten nutte maken, om onlusten aan te stoken, of tot regeringloosheid aan te zetten; hij kon ten doel hebben, *om in zijn eigen land eene omwenteling tot stand te brengen*, of ook om de vijanden van den Staat in de hand te werken. In dat geval moest de regering de magt bezitten, om hem, zonder tusschenkomst der regtbanken, uit het land te drijven, en van de door hem genotene weldaad der gastvrijheid te berooven. Belgie had toch, zoo als de Minister zeide, rust noodig. Vreemdelingen kwamen steeds in grooten getale daarheen, en er moest dus gewaakt worden, dat Belgie niet de verzamelplaats der aanstokers van regeringloosheid uit alle landen van Europa werd. Men kon wel tegen de voorgestelde wetsbepalingen aanvoeren, dat de regering daarvan misbruik zou kunnen maken; doch zij had er geenerlei belang bij, om vreemdelingen die de openbare orde eerbiedigen, te onderdrukken, en dezen bezaten ook in de drukpers, in de wetgevende kamers en in de ministeriële verantwoordelijkheid genoegzame waarborgen.

DUITSCHLAND.

FRANKFORT, den 15 Augustus.

De revue over onze nationale militie, die jaarlijks een zoo heerlijk schouwspel levert, heeft gisteren met grooten luister plaats gehad en eene ontzettende menigte, die begeerig was onze zoo schoone burgertroepen door hare tegenwoordigheid een blijk van hulde te geven, naar de boorden van den Rijn getrokken.

De goede houding en de ijver van zoo veel onder de wapenen vereenigde achtingswaardige burgers, is een sterke waarborg voor de zucht tot orde die onze stad bezielt.

Zoodanige tooneelen voeren den geest als van zelve terug tot de overoude gemeenten - vrijheden, waarvan zij als het ware een herinnering zijn; wezenlijke en eerbiedwaardige vrijheden, die stellige regten verleenden en niet zoo als de liberale hersenschimmen onzer dagen uit ijdele klanken en spitsvindige bespiegelingen bestonden.

Ten tijde toen de vrije steden zich onder de hooge bescherming der Keizers onafhankelijk verklaarden, had men niets van de staatkundige vrijheid te vreezen, want het was de ware geest der vrijheid en geenszins die der regeringloosheid en der zamenzweringen. Ondervraagt hieromtrent slechts het Oude-Holland; ondervraag slechts Zwitserland met zijne vaderlandslievende herinneringen, en vergelijk in die beide klassieke landen der vrijheid, de vrijgevige denkbeelden van den vroegeren tijd met die van heden.

In Holland bevindt gij, dat dezelfde mannen, die de regten van het volk tegen de dwingelandij van *Filips II* gehandhaafd hebben, ook thans de belangen der orde tegen de omwenteling verdedigen.

In Zwitserland zijn de drie kantons, Schwijts, Uri en Unterwald de grondleggers

van de Helvetische vrijheid geweest. Beschouw thans dezelfde kantons en zie aan welke zijde zij zich scharen; gij zult bevinden dat zij die wijze en verstandige minderheid uitmaken, die zich tegen de onvoorzigtige drift der radikalen verzet.

FRANKRIJK.

De beraadslagingen in de zittingen der kamer van Afgevaardigden van den 21 en 22 Augustus zijn zeer levendig geweest. Bij de behandeling der wet tot het toestaan van 500,000 franken voor de zuidelijke gewesten, die door de cholera bezocht zijn, heeft de heer *Falchiron* het verlangen geuit, dat de regering maatregelen mogt nemen, om de overheden, die bij de verschijning dier ziekte lafhartig de vlugt hadden genomen, daarvoor te straffen; om degenen, die moed en zelfsopoffering hadden betoond, te beloonen, en om de landlieden, die in hunne verblinding alle geneeskundige hulp hadden afgewezen, beter in te lichten. Te Toulon waren, volgens dezen spreker, na het uitbreken der ziekte, van de 32 leden van den raad slechts 6 in de stad gebleven. De maires van Toulon en Marseille hadden daarentegen den loffelijksten ijver voor het heil hunner stadgenooten aan den dag gelegd. De minister *Duchatel* stemde volkomen met deze aanmerkingen in, en zeide, dat de regering werkelijk reeds begonnen was, met overheidspersonen, die hunnen post verlaten hadden, te straffen en anderen te beloonen. De wet wegens het toestaan van jaargelden voor nagebleven betrekkingen der slagtoffers van den aanslag van den 28 Julij, gaf vervolgens tot hitse aanmerkingen van sommige leden der tegenpartij aanleiding, die het ongepast vonden, dat men daarbij de beginselen der burgerlijke gelijkheid zoo zeer uit het oog had verloren, en onder anderen aan de bloedverwanten van eenen officier der nationale garde zoo veel hoogere jaargelden toestond, dan aan die van de omgekomene manschappen der burgermagt. Even zoo verhief zich de heer *Auguis* met kracht tegen het toestaan van 300,000 franken voor de onkosten der lijkplegtigheden van de bedoelde slagtoffers. Hij beweerde dat men alle die kosten oneindig veel te hoog berekend had. De ministeriele leden toonden luid misnoegen over deze aanmerkingen, en vielen naderhand den heer *Garnier* menigmalen in de rede, toen deze uit het houden van het jongste *Te Deum* aanleiding nam, om de regering van verkorting van het beginsel van volkomene godsdienst-vrijheid te beschuldigen. Dit lid werd echter naderhand tevreden gesteld, daar men hem onder het oog bragt, dat geen overheidspersoon of lid der kamers gedwongen was geworden om het *Te Deum* bij te wonen. Alle opgenoemde wetten werden intusschen met eene groote meerderheid aangenomen, en de beraadslagingen over die tot beteugeling van de loshandigheid der drukpers namen een begin. Deze beraadslagingen zijn in de zitting van den 22sten nog niet ten einde geloopen. De heer *Havin* is in die zitting door den voorzitter tot de orde geroepen, omdat hij zich zulke hevige aanvallen tegen de personen der ministers veroorloofde. Dit lid meende, dat de verwijdering van het tegenwoordig ministerie het eenige middel was, om aan Frankrijk eene gelukkige toekomst te verzekeren. De voornaamste sprekers tegen de wet zijn tot nu toe de heeren *Bignon* en *Lamartine* geweest. De laatste heeft onder anderen aan de leden van het tegenwoordig bestuur onder het oog gebragt, dat de beginselen der Julij-omwenteling, die hij voor zich noch goed- noch afkeurde, verzaakten, door thans de vrijheid der drukpers aan banden te leggen, en dat mannen, die het welgezinde ministerie *Martignac* onder de onophoudelijke aanvallen der drukpers hadden doen bezwijken.

GROOT-BRITTANNIE.

LONDEN, den 21 Augustus.

De debatten over de Corporatie-bill zijn in het komité der lords afgeloopen en de derde lezing van het ontwerp zal aanstaanden Woensdag bij dezelve kunnen plaats hebben. De veranderingen, welke de lords in het door de kamer der gemeenten goedgekeurde ontwerp gemaakt hebben, zijn zoo veelvuldig en gewigtig, dat de *Courier* alle liberaalgezinde afgevaardigden als het ware bezweert, zich door niets van hunnen post te laten terug houden, op de oogenblikken dat het zoo zeer veranderde ontwerp weder in hunne kamer behandeld zal worden, hetgene, op zijn vroeger genomen, aanstaanden Donderdag zal kunnen beginnen. De *Courier* vleit zich tot de afgevaardigden de wet, na bedaarde en ernstige overweging, naar de lords zullen terug zenden, met berigt van hunne goedkeuring niet verder te kunnen geven dan aan die veranderingen, die aan de wet hare bedoelingen niet ontnemen.

Voorts zegt de *Courier*, een exemplaar te bezitten van de wet, zoo als dezelve thans door de lords gewijzigd is, en dat dit nieuw ontwerp zoo zeer verschilt van hetgene de lords van de afgevaardigden ontvangen hadden, dat men gerustelijk den naam van eenen nieuwen maatregel mag geven. Al dadelijk in de inleiding, zegt hij, vindt men thans bloot[e]lijk: *Dat het oirbaar geacht is in de charters, bij welke de corporatie ingesteld zijn, veranderingen te brengen;* en zulks in plaatse van het voorgestelde te behouden, *dat zulks noodig bevonden was, deels om het gebrekkige in die charters, deels om het in onbruik geraakt zijn, of het misbruik gemaakt worden van de privilegien van de charters.* Ziedaar, zegt de *Courier*, dus al dadelijk een groot verschil in het wezen zelf der wet. De wet der lords behoudt en handhaaft de charters, onder welke het kwaad wortel geschoten heeft en brengt slechts eenige veranderingen in dezelve; terwijl de wet van de kamer der gemeenten in tegendeel rondborstig verklaarde, dat zoodanige charters, voor het meerendeel, met den geest der eeuw niet meer in overeenstemming zijn, en alle die met de bepalingen der nieuwe wet strijdig mogten wezen, derhalve als vernietigd behoorden te worden aangemerkt.

De Minister heeft de aankomst van 150 Spaansche vlugtelingen te Gibraltar en de door den Heer Price deswege aangevoerde bijzonderheden bevestigd, maar er bijgevoegd, dat die lieden, blijkens eene van de Spaansche regering ontvangen mededeeling, bij een behoorlijk regterlijk vonnis tot overbrenging naar de kolonien veroordeeld waren geworden. Hij zeide voorts dat de vlugtelingen, bij hunne komst te Gibraltar, in hechtenis genomen waren, omdat de overheid aldaar hunne handelwijze jegens het scheepsvolk als eene daad van zeerooferij beschouwden en meenden hen uit dien hoofde te moeten vervolgen; dat men dit gevoelen in Engeland niet deelde, en dus bevel naar Gibraltar gezonden had, om hen in vrijheid te stellen; dat het overigens aan geenen twijfel onderhevig was, of de Britsche regering zoude, getrouw aan hare steeds in acht genomen beginselen, de vlugtelingen *niet* aan de Spaansche regering uitleveren. De omstandigheid van het aanspoelen van lijken aan de kust van Marokko, werd door den Minister niet ontkend, maar hij verhief zich in sterke bewoordingen tegen de gevolgtrekking, die de Heer Price daaruit scheen te hebben willen afleiden.

SPANJE.

MADRID, den 16 Augustus.

Het aantal Spanjaarden, die met hunne huisgezinnen en vervoerbare have in het Zuiden van Frankrijk eene schuilplaats komen zoeken, is, blijkens de berigten van daar, in de eerste dagen van Augustus aanmerkelijk toegenomen. Deze uitgewekenen hangen een zeer somber tafereel van den toestand van het Noorden van Spanje op. Zij verzekeren, dat de vreedzame ingezetenen aldaar, meer dan ooit, aan de afpersingen der beide oorlogvoerende partijen ten prooi staan; dat de bevelhebbers der Carlisten, weinig of geen onderstand in geld meer van buiten 's lands ontvangende, allerlei dwangmaatregelen te baat nemen, om zich daarvan te voorzien, en de burgers, die van vroegere welvaart nog iets hebben overgehouden, met de gevangenissen zelfs met den dood dreigen, indien zij de talrijke krijgsmagt van Don Carlos niet helpen onderhouden; en dat, indien de burgeroorlog nog lang op dezelfde wijze voortduurt, Navarre en de omliggende gewesten in eene woestijn zullen veranderen. Dezelfde uitgewekenen houden de opheffing van 900 kloosters door de Koningin-Regentes voor zeer onstaatkundig; vermits ten gevolge daarvan hare gewapende tegenstanders door een groot aantal vreesselijk verbitterde monniken zullen worden versterkt.

ZWITSERLAND.

Onlangs heeft het voorzittend kanton Bern aan de Wurtembersche regering eene Nota ingediend, waarin de wensch is te kennen gegeven werd, dat, bij den aanstaanden afloop van het tusschen Würtemberg en het Eedgenootschap gesloten handelsverdrag, de regering van dat land, niettegenstaande hare toetreding tot de groote Duitsche Tolvereeniging, eene nieuwe, naar de thans bestaande omstandigheden gewijzigde overeenkomst tot bevordering der wederzijdsche handelsbelangen zoude willen sluiten. In de afgeloopen maand Julij is daarop, volgens de Züricher Zeitung, een antwoord van den kant van Würtemberg ingekomen, houdende dat, in de veronderstelling dat het Eedgenootschap na den afloop van het met Würtemberg gesloten handelsverdrag wellligt genegen zoude zijn met de Duitsche Tolvereeniging eene overeenkomst wegens de handelsbetrekkingen te sluiten, bij de jongste onderhandelingen in Berlijn door de aan Zwitserland grenzende staten die zaak ter spraak was gebragt, en dat de regeringen van Würtemberg, Beijeren en Baden niet alleen gemagtigd waren geworden om deswege met het Eedgenootschap in onderhandeling te treden, maar dat men zich ook reeds verstaan had om de voordeelen welke aan het Eedgenootschap toegestaan zouden kunnen worden.

Gedrukt te *Paramaribo*, bij de Erven J. BRINK.